

Núm. de Protocol: AD-096-2/95

S E N T E N C I A   N U M .   9 6 - 4 3

PARTS:

Apel.lant: M.G.S.

Representant: en nom propi

Advocat: Sr. G.O.S.

Apel.lada: M.I. Govern

Representant i Advocada: Sra. M.V.T.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, l'11 d'octubre de 1996.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número AD-096-2/95.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat M.I. Sr. **Lluís Saura Lluvià** , el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència núm. 96-40, de 18 d'abril de 1996, va declarar inadmissible la demanda formulada per la Sra. M.G.S. , titular d' E.J., contra una resolució del Govern per la qual se li imposava una multa de 280.920 pessetes com autora d'una infracció de contraban.

2.- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'agent va interposar recurs d'apel.lació el 14 de juny de 1995, en el qual demanava la revocació de la sentència i la declaració de nul.litat de la resolució impugnada, o subsidiàriament, la imposició d'una multa equivalent a una vegada la suma no satisfeta en concepte de declaració.

3.- Un cop feta la designació del ponent, es va donar trasllat de l'escrit d'apel.lació al M.I. Govern, que el contestà amb un escrit presentat el 14 de juliol, en el qual demanava la confirmació de la sentència del Tribunal de Batlles.

4.- Es va assenyalar dia per l'acte de la vista oral, que tingué lloc el 6 d'octubre de 1996, en el qual les parts van manifestar allò que van considerar més adient per a la defensa dels seus interessos, i posteriorment van quedar les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i en el 56 i següents de la llei processal d'aquesta jurisdicció.

Segon.- La sentència del Tribunal de Batlles, després de posar en relleu les incongruències de l'expedient administratiu, no aclarides per la part agent ni durant la demanda ni durant el procés, però tampoc per la part demandada,

va declarar la inadmissibilitat de la demanda interposada contra una resolució del Govern perquè no s'acreditava l'existència de la decisió -de 27 de setembre de 1995- a què es refereix la demanda o, cas d'existir, no havia estat objecte del recurs de reposició previ.

Però les dificultats de centrar l'objecte del debat no deriven tant de l'expedient administratiu com dels errors en què incorren les parts així com de la insuficiència de les dades que aporta la part agent, tant en la via administrativa com en la jurisdiccional.

Tercer.- Per tal d'esbrinar si realment existien els defectes que van determinar la declaració de no admissió de la demanda caldrà fer una nova formulació de les actuacions administratives a partir de la documentació que consta en autes, en els termes següents:

a) La resolució que imposa la sanció de 280.920 pessetes per una infracció de contraban és de 28 de juny de 1995 (folis 18 a 20, particularment el primer, on hi consta la data) i aplica a una defraudació de l'impost de 9.364 pessetes el multiplicador de 15 -com obliga a fer l'article 24.4 de la Llei de l'Impost de Mercaderies Indirecte- resultant una sanció de 140.460 pessetes, i compte tingut que considera l'existència de reincidència, duplica l'import de la sanció.

b) Contra aquesta resolució sí que es va interposar recurs de reposició, que és el que figura al foli 24 en original i 6 a 8 per còpia i que tingué entrada al Govern el 13 de setembre de 1995, amb el núm. 80.617. La part recurrent no diu, com havia de fer-ho, quina és la resolució que recorre, però si s'analitza el tenor del seu escrit, i particularment la part final, és clar que recorre la sanció derivada de la defraudació valorada en 9.364 pessetes i per aixó demana una multa de 93.640 pessetes, al multiplicar-la per 10 i no per 15 com li havia estat calculada. El problema deriva de que en la mateixa petició es parla de que demana 93.640 pessetes de sanció "i no pas les 211.290 reclamades", quan en realitat se n'hi reclamaven 280.920. Les 211.290 són precisament les que se li van imposar en una altra sanció per un fet similar en el qual el valor dels drets eludits era de 14.086 pessetes i que es referia no a una importació provinent de la casa G. (USA) sinó de la casa S. (Finlandia) i que ha estat objecte d'un altre recurs jurisdiccional al qual ens referirem després.

c) El Govern va resoldre el recurs administratiu mitjançant el Decret núm. 174/GJ/95, de 2 de novembre (foli 24 revers) en el qual, al seu torn, diu, erròniament, que es

refereix a la resolució de 23 de gener de 1995, data que no és la de la resolució realment analitzada -com hem vist, era de 28 de juny de 1995- sinó la d'iniciació de l'acta contenciós en l'altre expedient (com consta al foli 44) quan evidentment havia d'haver dit que es referia a la resolució de 28 de juny de 1995.

Les dades exposades demostren que hi va haver una resolució que imposava una sanció, que va ser objecte d'un recurs administratiu i que aquest fou resolt expressament pel Govern, per la qual cosa no existeixen els defectes que van determinar la inadmissibilitat de la demanda que, per tant, havia d'haver estat admesa per la Batllia.

Quart.- A partir del que hem exposat, el que caldria seria analitzar la legalitat de la resolució administrativa des del plantejament que fa la demanda, però resulta que la Batllia, en la seva sentència núm. 96-02, de 25 de gener de 1996, ha estimat en part la demanda interposada per la mateixa demandant contra la sanció que en realitat és objecte d'aquest recurs, sentència que avui dia és ferma, estimació que ho és en el sentit de considerar que no hi va haver reincidència i per tant en el de deixar la sanció en 140.460 pessetes.

En les actuacions que han donat lloc a l'esmentada sentència ferma s'observa la mateixa confusió tant de la part agent com de la representació del Govern a l'hora de centrar l'objecte del litigi.

En efecte, el Govern, al contestar la demanda en el present procediment, considera que la sanció que calia imposar era de 140.460 pessetes, que és la meitat de la realment imposada, però en cap moment demana que no es tingui en compte la reincidència. L'explicació d'aquesta contradicció ve de que en la contestació no es refereix als fets objecte d'aquest procediment sinó als de l'altre, ja que parla -foli 30- d'una importació de 12 de novembre de 1993 per un valor de 13.879 francs francesos, que és precisament la importació que venia de Finlàndia, i en el que no hi havia cap reincidència perquè era el primer, però en canvi, agafa les xifres de l'expedient real i només demana 140.460 pessetes de multa, que són les que correspondrien per la importació dels Estats Units si no hi hagués reincidència.

La sentència ferma de la Batllia, en línia amb les argumentacions que han estat reproduïdes pel Govern en les presents actuacions, considera que no hi havia reincidència -com no n'hi havia en el de la importació de Finlàndia- però

l'aplica a la sanció imposada en l'expedient de la importació dels Estats Units, solució que no pot ser discutida en les presents actuacions com a conseqüència del principi de la cosa jutjada material.

Per tot el que s'ha exposat, cal revocar la sentència de la Batllia en el sentit d'admetre la demanda, i estimar-la parcialment en els mateixos termes que es va pronunciar en la sentència núm. 96-02, de 25 de gener de 1996.

Cinquè.- No apreciem circumstàncies determinants d'una especial imposició de les costes ocasionades en aquesta segona instància.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1) Revocar la sentència núm. 96-29, d'11 de març de 1996, dictada per la Batllia.

2) Estimar parcialment la demanda interposada per la representació processal de la Sra. M.G.S. contra la resolució del M.I. Govern de 28 de juny de 1995 i contra el Decret núm. 174/GJ/95, de 2 de novembre de 1995, que s'anul·len en el sol sentit de rebaixar la sanció imposada a 140.460 pessetes.

3) No fer especial pronunciament pel que fa a les costes d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré